

תורת אמך

ביאורי סוגיות והדרכה לימודית

מסכת ביצה

פרק ראשון

סוגיה כג: מלאכות יום טוב (2):
מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך

נכתב בסייעתא דשמיא

על ידי

אליהו מאיר ליפשיץ

ב"ר חיים שמאי ז"ל

ישיבת ברכת משה, מעלה אדומים

© כל הזכויות שמורות למחבר

מהדורה ראשונה ללא הגהה

סוגיה כג: מלאכות יום טוב (2): מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך

* *

רקע

הגמ' מרחיבה את היתר עשיית מלאכות ביום טוב גם לדברים שאין בהם אוכל נפש. הרחבה זו צריכה עיון, מדוע להרחיב את ההיתר, הרי התורה התירה רק "אשר יאכל לכל נפש"? נפש?

מקורות

- א. גמ' יב. יב: "מתני' בית שמאי אומרים... הבערה לצורך הותרה נמי שלא לצורך"
ב. כתובות ז. "רב יהודה שרא למיבעל בתחלה ביו"ט... צבי צריך לכל נפש הוא"
[הגמ' דנה בדעת רב פפא משמיה דרבא שלמרות שאסור לבעול בעילת מצוה בשבת משום חובל, מותר לבעול ביום טוב]
ג. רש"י ד"ה אלא מדלא תוס' ד"ה ה"ג
רי"ף ה-ו: "ב"ש אומרים אין מוציאין את הקטן וכו'... כשבת וכן הלכה"
רא"ש ס' יח
ספר החינוך מצוה רצח, "וכן מה שאמרו זכרונם לברכה... דבר השוה בכל נפש היא"
רמב"ם הל' שבייתת יום טוב פ"א ה"ד, ומגיד משנה, ".... וזה דעת רבינו"
ד. תוס' שבת צה. ד"ה והרודה, "ומיהו תימה לר"י כיון דמותר לגבן י"ט מן התורה..."
מאירי ריש ד"ה לא הוצאה בלבד
ה. שו"ע ס' תצה ריש סע' א; ס' תקיח סע' א-ב ומשנה ברורה [בעיקר: ס' א, ה-ו, ט-י]

ס פ ר ה ח י נ ו ך מ צ ו ה ר צ ח

וכן מה שאמרו זכרונם לברכה [שם י"ב ע"א] שאין בכלל היתר צרכי אוכל נפש מה שהוא אכילה ושתייה לבר אלא אף כל דבר הצריך לו לאדם לכו ביום, בין שהוא דבר מצוה כגון קטן למולו ולולב לצאת בו, וכן ספר תורה לקרות בו דכל יומא ויומא זמן תורה הוא, ובין שאינו דבר מצוה אלא צרכי גוף לכו ביום כגון רחיצת רגלים במים חמין שהוחמו ביום טוב או לעשות מדורה להתחמם בה, כל דברים אלו מותרין ובכלל היתר דאוכל נפש נינהו, כן פירשו הדבר חכמים זכרונם לברכה.

ומיהו דוקא דברים השוים בכל גוף אדם הוא שנתיר ונאמר שהוא בכלל היתר זה של אוכל נפש, כגון רחיצת רגלים, דכולי עלמא רחצי הכי לפעמים, אבל מה שאינו שוה לכל אדם כגון מוגמר, דלאו כולי עלמא מגמרי כדאמרינן בכתובות [ז' ע"א] ודאי אסור הוא, וכל כיוצא בזה. ודוקא בענינים אלו בעינן שיהיה הענין שוה בכל אדם, אבל לענין אוכלין אפילו מאכל שאין דרך לעשותו אלא המלכים והשרים הגדולים מותר לעשות אותו כל אדם, דמכל מקום עיקר אכילה דבר השוה בכל נפש היא.

מאירי ריש ד"ה לא הוצאה

לא הוצאה בלבד אמרו עליה שמתוך שהותרה לצורך אכילה הותרה שלא לצורך אכילה אלא אף בכל הדברים שהם נעשות תמיד לצורך אכילה כגון כך ונמצאו בדין זה הבערה [ושחיטה] והבערה ובישול הוזכרו בסוגיית זו ואפייה בכלל בישול הוא.

הסבר הסוגיה

מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך. [גמ' יב.]

נחלקו בית הלל ובית שמאי בגדרי מלאכת הוצאה ביום טוב, בית שמאי סוברים שהוצאה הותרה רק לצורך אוכל נפש, ולכן אסור להוציא קטן, לולב וספר התורה לרשות הרבים, ובית הלל סוברים שאף הוצאת קטן, לולב וספר תורה מותרת ביום טוב.

הגמ' מסבירה שבית הלל ובית שמאי נחלקו בדין "מתוך". בית הלל סוברים שמתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך, ובית שמאי אינם סוברים דין "מתוך". בגמ' מפורש שדין "מתוך" נאמר גם בשחיטה, בהבערה ובבישול, זאת אומרת שניתן לומר "מתוך" בכל מלאכות אוכל נפש.

דין "מתוך" צריך תלמוד, התורה הדגישה ש"אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם", רק מלאכות לצורך אוכל נפש מותרות ביום טוב, ומנין להתיר את המלאכות אף שלא לצורך? שאלה זו קשה מאוד מפני שהגמ' אינה מביאה מקור לדין "מתוך".

התשובה לשאלה זו תלויה בשני המקורות לדין אוכל נפש. למדנו לעיל [סוגיה כב עמ' 4], שיש הבדל מהותי בין שני המקורות לדין אוכל נפש. "אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם" מלמד על היתר במגמת המלאכה, התורה התירה כל מלאכה שנעשת כדי לייצר אוכל נפש, "מלאכת עבדה" מלמד על היתר בהגדרת המלאכה, שמלאכות אוכל נפש אינן נכללות ב"מלאכת עבדה". לפי הבנה זו, דין "מתוך" קשה על פי הפסוק בספר שמות, שהרי התורה התירה רק מלאכות שמגמתן לייצר אוכל נפש, ומנין לחכמים להרחיב את ההיתר אף כשעושה אותן שלא לצורך? על פי הפסוק בספר ויקרא דין "מתוך" מתבאר כמין חומר. התורה אסרה ביום טוב רק "מלאכת עבדה" ולא "מלאכת הנאה", הוצאה, הבערה, שחיטה ובישול הן מלאכות הנאה המותרות ביום טוב, בין כשעושה אותן לצורך אוכל נפש ובין כשעושה אותן שלא לצורך אוכל נפש.

בגמ' בכתובות [ז.] יש תוספת לדין "מתוך", שעל פיה ניתן להסביר הסבר נוסף. הגמ' אומרת שמותר לבעול בעילת מצוה ביום טוב, מתוך שהותרה חבורה לצורך הותרה נמי שלא לצורך. מקשה הגמ' אם יש דין "מתוך" מדוע אסור לגמר כלים, והרי הבערה הותרה לצורך. מתרצת הגמ': "עליך אמר קרא אך אשר יאכל לכל נפש דבר השוה לכל נפש". דין "מתוך" נלמד מהפסוק "יאכל לכל נפש", המלמד שלא רק מלאכת אכילה הותרה ביום טוב, אלא כל מלאכה לצורך הנאה השוה בכל נפש הותרה ביום טוב. הגמ' קוראת לדין זה

“מתוך” מכיוון שרק במלאכות המיועדות לצורך אכילה, מותר לעשות “דבר השוה לכל נפש”.

הבנה זו בולטת מאוד בדברי היראים [סי' שד] והחינוך [מצוה רצח]. החינוך כותב: “וכן מה שאמרו זכרונם לברכה שאין בכלל היתר צרכי אוכל נפש מה שהוא אכילה ושתייה לבר אלא אף כל דבר הצריך לו לאדם לבו ביום, בין שהוא דבר מצוה כגון קטן למולו ולולב לצאת בו, וכן ספר תורה לקרות בו דכל יומא ויומא זמן תורה הוא, ובין שאינו דבר מצוה אלא צרכי גוף לבו ביום כגון רחיצת רגלים במים חמין שהוחמו ביום טוב או לעשות מדורה להתחמם בה, כל דברים אלו מותרין ובכלל היתר דאוכל נפש ניהו”. החינוך כותב ששיטת בית הלל במשנתנו מבוססת על כך שכל צורכי הגוף והנפש נכללים בהיתר אוכל נפש. היראים [סי' שד] מוסיף שהמונח “יאכל” כולל בתוכו לא רק אכילה אלא גם הנאה, וכשהתורה התירה “אוכל נפש”, התירה גם הנאות הגוף.

נחלקו הראשונים בגדרי דין “מתוך”. רוב הראשונים [תוס' ד"ה ה"ג, רשב"א ד"ה אלא, ועוד ראשונים] סוברים שמתוך שהותרו מלאכות לצורך אוכל נפש הותרו גם שלא לצורך אוכל נפש, אלא לצורך המועד. רש"י [ד"ה אלא מדלא אפלוג] חולק וסובר שמהתורה מלאכות אלו הותרו לחלוטין, אפילו שלא לצורך כלל, וחכמים גזרו בטרחה דלא צריך.

לרוב הראשונים הגמ' בכתובות מבוארת היטב. דין “מתוך” חופף לדין “הנאה השוה לכל נפש”, ולכן מלאכות אוכל נפש הותרו רק כשיש בהן צורך המועד, והצורך שוה לכל נפש. לשיטת רש"י, הגמ' אינה ברורה, שהרי דין “מתוך” ודין “דבר השוה לכל נפש” הם שני דינים שונים. דין “מתוך” עוסק במלאכות אוכל נפש, שהותרו לחלוטין, ודין “דבר השוה לכל נפש” עוסק בכל המלאכות, שמותר לעשותן לצורך כל הנאה השוה לכל נפש. השאלה על רש"י כפולה: כיצד הוא מפרש את הגמ' בכתובות? וכיוון ששיטתו בדין “מתוך” אינה תואמת את דין “הנאה השוה לכל נפש”, כיצד הוא מפרש את דין “מתוך”? [רש"י אינו יכול לפרש שלומדים דין “מתוך” מ“מלאכת עבדה”, כיוון שלדעתו פסוק זה אינו מתיר מלאכת אוכל נפש, אלא אוסר מלאכת דבר האבד].

את השאלה הראשונה צריכים לתרץ, שהגמ' אינה מחברת בין דין “מתוך” לבין דין “הנאה השוה לכל נפש”. בהוה אמינא חשבה הגמ', שמותר לבעול בעילת מצוה ביום טוב מתוך שהותרה חבלה לצורך הותרה נמי שלא לצורך, אבל למסקנה חבורה אינה מלאכת אוכל נפש [לקמן נבאר מדוע], ואין בה דין “מתוך”. בעילת מצוה מותרת מפני שהיא הנאה השוה לכל נפש, והנאה זו מותרת בכל המלאכות.

את השאלה השנייה ניתן לנסות לתרץ על פי דברי הרי"ד [בתשובה סי' פב], הדומים בנקודה אחת לשיטת רש"י: “ומאי דכתב מר הפלא ופלא מה סברא לומר מתוך שהותרה הבערה לצורך הותרה שלא לצורך. מאין יסוד ומאין רגלים למילתא בלא טעמא¹, נראה לי לפרש בשני עיניינן נאמר מתוך שהותרה הבערה וכו', אחד שאנו מתירין כל דבר הצריך לגופו

¹ שים לב: הרי"ד מביא את השאלה שנשאלה לעיל על יסוד דין “מתוך”. לא מצאתי עוד ראשון השואל את השאלה בנוסח זה.

לכתחילה אע"פ שאינו צורך אוכל נפש ואחד אפילו דבר שאינו צורך לגופו שלכתחלה אסור אבל אם עשה אינו לוקה. ותרויהו משום האי טעמא דהואיל והותרה לצורך, הותרה שלא לצורך... וכך נראה לי ליתן טעם בדבר מתוך שהותרה לצורך והוקלש איסור זה הוקלש נמי דאפילו שלא לצורך אין לוקין עליו... והאי דשרינן לכתחילה כל שהוא לצורך האדם אע"פ שאינו צורך אוכל נפש... אבל היא צורך גופו. ונראה לי שזהו טעם הדבר לא מתוך שהותר זה הותר זה, אלא כלומר כמו שהותר זה הותר זה וטעם הדבר הוא כר' יהודה דדריש לכם לכל צורכיכם ומתיר גם מכשירי אוכל נפש כדאמרינן בפרק אין צדין [ביצה כח:] ומשום טעם זה היה מתיר ר' יהודה כל צרכי גופו של אדם..."

הרי"ד סובר שדין "מתוך" כולל בתוכו שתי הלכות:

א. מותר לכתחילה כל דבר הנצרך לגופו של אדם, אף שאינו צורך אוכל נפש.

ב. דבר שאינו לצורך גופו של אדם, אסור לכתחילה, אבל כיוון שהאיסור הוקלש, אין לוקים עליו.

לדעת הרי"ד הדין הראשון נלמד מ"לכם" - לכל צורכיכם". לדין השני אין מקור מפורש, אלא הוא כלל בדיני תורה, כיוון שאיסור מלאכה הוקלש ביום טוב, לצורך אוכל נפש, אין לוקים על איסור קלוש. מהרי"ד משמע שהאיסור הוקלש ולא בטל, ולכן הוא אסור מהתורה.

שתי ההלכות הללו דומות לשתי ההלכות שפירשנו לדעת רש"י, דין "הנאה השווה לכל נפש", המתירה לכתחילה צרכי אדם, ודין "מתוך" המתיר אף דבר שאינו לצורך המועד. הדמיון בין שיטת הרי"ד לבין שיטת רש"י הוא כללי בלבד, ויש ביניהם הבדלים מהותיים:

א. לדעת הרי"ד שתי ההלכות הללו כלולות בדין "מתוך". לדעת רש"י הדין הראשון אינו קשור לדין "מתוך" [יש נפקא מינה בין שתי ההבנות. לדעת רש"י מותר לעשות את כל המלאכות לצורך הנאה השווה לכל נפש, ולדעת הרי"ד מותר לעשות מלאכות אוכל נפש בלבד].

ב. רש"י סובר שדין "מתוך" בדבר שאינו לצורך המועד מותר מהתורה, מהרי"ד משמע שהוא אסור מהתורה.

אולי ניתן להשתמש ביסוד של הרי"ד לענין איסור קלוש, וליישמו בשיטת רש"י. רש"י סובר שדיני התורה מתייחסים למעשים ולא למחשבות. יש מעשים שהתורה מתירה ויש מעשים שהתורה אוסרת, אבל אין מעשים שהתורה מתירה בכוונה אחת, ואוסרת אותם בכוונה אחרת. כיוון שהתורה התירה מלאכות לצורך אוכל נפש, מלאכות אלו הותרו בצורה גורפת.

לרמב"ם שיטה שונה לחלוטין משאר הראשונים בדין "מתוך". הרמב"ם [פ"א ה"ד] פוסק: "כל מלאכה שחייבין עליה בשבת אם עשה אותה ביום טוב שלא לצורך אכילה לוקה חוץ מן ההוצאה מרשות לרשות וההבערה שמתוך שהותרה הוצאה ביום טוב לצורך אכילה הותרה שלא לצורך אכילה, לפיכך מותר ביום טוב להוציא קטן או ספר תורה או מפתח וכיוצא באלו מרשות לרשות. וכן מותר להבעיר אע"פ שאינו לצורך אכילה". הרמב"ם סובר

כרש"י, שדין מתוך מתיר אפילו שלא לצורך המועד, אבל סובר שדין "מתוך" נאמר בהוצאה והבערה בלבד.

פסק הרמב"ם מעלה קושי כפול:

א. מה ההבדל בין מלאכת הוצאה ומלאכת הבערה לשאר מלאכות אוכל נפש?
 ב. פסק הרמב"ם סותר את הגמרות, שבפירוש מיישמות דין מתוך גם בכישול, שחיטה, וחבלה?

הראשונים [תוס' ד"ה ה"ג] מוכיחים את שיטתם שדין "מתוך" מתיר רק דבר הנעשה לצורך המועד, מדינו של רבה שהאופה מיום טוב לחול אינו לוקה "הואיל ואי אתרמי ליה אורחים", ולא מדין "מתוך". הראשונים מקשים על עצמם משוחט עולת נדבה שאין בה צורך כלל, ומבשל גיד הנשה בחלב, שאסור לו לאכול תבשילו, ואף על פי כן יש במקרים אלו דין "מתוך" [עיין בתירוצי הראשונים].

הרמב"ם חולק על הראשונים, ומפרש שדין "מתוך" נאמר אף בדבר שאינו לצורך המועד. על כרחנו שרב חסדא האוסר לבשל מיום טוב לחול, ורבה המתיר מדין "הואיל", חולקים על סוגייתנו. ניתן לפרש שהם חולקים על כל דין "מתוך", אבל כיוון שמצאנו דין "מתוך" בהוצאה [במשנתנו], ובהבערה [כא: לענין לעשות מדורה להתחמם כנגדה], סובר הרמב"ם שהם מאמצים את הדין, ומצמצמים אותו למלאכות אלו בלבד.²

ייחודיות דין הוצאה, מפני שהיא "מלאכה גרועה" ואף בשבת יש מקור מיוחד לאוסרה [שבת צו:], וייחודיות הבערה מפני שהתורה הדגישה בה "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" - בשבת בלבד.³

ר"י [שבת צה. תוד"ה והרודה] מחדש חידוש גדול בהיקף דין "מתוך". ר"י מקשה כיוון שאסור לגבן גבינה בשבת מדין בונה, ומותר לגבן ביום טוב, נתיר לאדם שנפל ביתו ביום טוב לבנותו לצורך המועד, מתוך שהותרה מלאכת בניה לצורך גיבון הותרה אף שלא לצורך. מתוך ר"י שאין הכי נמי יש דין "מתוך" במלאכת בונה, ואסור לבנות ביתו במועד רק מדרבנן, משום דהוי עובדא דחול.

המאירי [ד"ה לא הוצאה בלבד] חולק על ר"י: "לא הוצאה בלבד אמרו עליה שמתוך שהותרה לצורך אכילה הותרה שלא לצורך אכילה אלא אף בכל הדברים שהם נעשות תמיד לצורך אכילה". דין "מתוך" נאמר רק בשחיטה, הבערה, כישול, והוצאה שהן מוגדרות כמלאכות אוכל נפש.

שיטת המאירי ברורה לאור שני המקורות להיתר מלאכות אוכל נפש ביום טוב:
 א. מ"אך אשר יאכל לכל נפש" לומדים שמותר לעשות כל מלאכה לצורך אוכל נפש.
 ב. מ"מלאכת עבודה" לומדים שמלאכת הנאה מותרת ביום טוב.

² אולי רבי יוחנן המזכיר הוצאה והבערה בלבד הוא מקורו של הרמב"ם.

³ ייחודיות דין הבערה מפורש במגיד משנה פ"א ה"ד, ועיין שם בהסבר ייחודיות דין הוצאה.

מלאכות המוגדרות כמלאכות אוכל נפש, אינן מלאכות עבודה אלא מלאכות הנאה, ולכן מותר לעשותן בין לצורך אוכל נפש, ובין שלא לצורך אוכל נפש. מלאכת בונה היא מלאכת עבודה, ואסור לעשותה ביום טוב, אלא אם כן עושה אותה לצורך אוכל נפש.

ניתן לדחות את שיטת ר"י משתי סיבות נוספות:

א. דין "מתוך" נאמר באבות מלאכה בלבד, ולא נאמר בתולדות.

ב. דין "מתוך" אינו מתיר את כל המלאכה אלא רק מעשה מסויים שנעשה לצורך אוכל נפש. מעשה מסויים שהותר לצורך אוכל נפש מותר אף שלא לצורך. הוצאה, בישול, שחיטה והבערה הותרו לצורך אכילה, ולכן הותרו אף שלא לצורך. כמו כן גיבון שהותר לצורך, ניתן להתירו אף שלא לצורך. בניית בית לא הותרה לצורך, ולכן אין להתירה שלא לצורך.

על פי הסבר זה, ניתן להסביר את שיטת רש"י שאין דין "מתוך" בחבורה. שחיטה הותרה לצורך, ולכן היא מותרת אף שלא לצורך, אבל לא מצאנו חבורה שהותרה לצורך, ולכן אין בה "מתוך".

סיכום

ניתן להבין את דין "מתוך" באחת משלש דרכים:

א. התורה אסרה מלאכות עבודה ולא אסרה מלאכות הנאה. מלאכות אוכל נפש מוגדרות כמלאכות הנאה, והן מותרות אף שלא לצורך אוכל נפש.

ב. התורה מתירה "אך אשר יאכל לכל נפש", והיתר זה כולל בתוכו כל הנאה השווה לכל נפש. דין "מתוך" מלמד שמותר לעשות מלאכות אוכל נפש לצורך הנאה השווה בכל נפש.

ג. כיוון שהתורה התירה את המלאכות לצורך אוכל נפש, איסורן קלוש, ואין לוקים עליהן. כמו כן ניתן לומר, שאין בתורה היתר חלקי, והיתרן לצורך אוכל נפש גורר היתר כללי.

להבנות השונות במהות הדין השלכה להגדרת "שלא לצורך". לפי ההבנה השנייה, שההיתר מבוסס על "דבר השווה לכל נפש", ההגדרה היא דבר שנצרך לכל נפש במועד. לפי ההבנה השלישית, שהיתר חלקי גורר היתר כללי, ההגדרה היא דבר שאינו לצורך כלל. לפי ההבנה הראשונה, שדין מתוך נלמד מ"מלאכת עבודה", ניתן להבין שמלאכות אוכל נפש מוגדרות כמלאכות הנאה אף שהן שלא לצורך כלל, וניתן לומר שהן מוגדרות כמלאכות הנאה רק כשעושה אותן לצורך המועד, אבל כשעושה אותן שלא לצורך כלל הן חוזרות להיות מלאכות עבודה.

הראשונים נחלקו בדין זה. רש"י והרמב"ם סוברים שדין מתוך מתיר אף שלא לצורך המועד [רש"י אוסר במקרה זה מדרבנן], רוב הראשונים סוברים שדין "מתוך" מתיר רק כשעושה לצורך המועד. הרי"ד סובר שצורך המועד מתיר לכתחילה, וכשאינו לצורך המועד אסור ואין לוקים עליו.

הראשונים נחלקו באלו מלאכות אומרים דין "מתוך":

הרמב"ם מצמצם דין מתוך למלאכות הוצאה והבערה בלבד [הוא אינו מקבל אף אחת משלש הדרכים להבנת דין "מתוך", ולדעתו התורה אסרה מלאכות הוצאה והבערה בשבת ולא ביום טוב]. בשיטת רש"י ניתן לומר שרק מעשה שהותר לצורך הותר שלא לצורך, ולכן מותר לבשל, להבעיר, לשחוט ולהוציא שלא לצורך. חבורה לא הותרה לצורך, ולכן אסור לעשותה שלא לצורך.

המאירי סובר שרק מלאכות המוגדרות כמלאכות אוכל נפש מותרות שלא לצורך. ר"י סובר שכל תולדה שמותר לעשותה לצורך אוכל נפש, מתירה את המלאכה כולה שלא לצורך.

הלכה

השו"ע [סי' תצה] פוסק: "כל מלאכה האסורה בשבת אסורה ביום טוב חוץ ממלאכת אוכל נפש וחוץ מהוצאה והבערה". משמע שהוא פוסק כשיטת הרמב"ם שדין מתוך נאמר בהוצאה והבערה בלבד [השו"ע מביא את המושג "מתוך" פעם אחת בלבד, בסי' תקיח לענין הוצאה]. המשנה ברורה [סי' תקיח סע' א] אינו מסכים להבנה זו, ומפרש שיש דין מתוך בהבערה, שחיטה, אפיה ובישול.

השו"ע [סי' תקיח סע' א] פוסק: "מתוך שהותרה הוצאה לצורך אכילה הותרה שלא לצורך כגון קטן ולולב וספר תורה וכלים". בסע' ב פוסק השו"ע שאסור להוציא לצורך גוי. הביאור הלכה [ד"ה מתוך] מסתפק האם לדעת השו"ע הוצאה מותרת אפילו שלא לצורך כלל, וכוונתו ב"כלים" המוזכרים בסע' א, אפילו כלים שאין בהם צורך כלל [להבנה זו הוצאה לצורך גוי חמורה יותר מהוצאה שלא לצורך], או שהשו"ע מודה שמדובר בנותר להוציא רק דבר שיש בו צורך קצת.

הרמ"א פוסק שמותר להוציא רק כלים שהוא נצרך להם לצורך המועד. הוא פוסק שמותר להוציא גם כלים שהוא מתיירא שיגנבו, מפני שפחד הגניבה מוגדר כצורך המועד. המשנה ברורה [סק"ן] מביא שיש חולקים, שפחד הגניבה אינו מוגדר כצורך המועד, והוא פוסק שנכון להחמיר כמותם. המשנה ברורה פוסק שאם הוציא סידור לבית הכנסת, מותר להחזירו מפחד שיגנבו, שהתירו סופן משום תחילתן.